

SAHARA

AVONTUUR REEKS

17. Gaste van die Dood

MEIRING FOUCHE

GASTE VAN DIE DOOD

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

GASTE VAN DIE DOOD

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

GASTE VAN DIE DOOD

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140

Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

In die snikhete Sahara, by Dini Salam, 'n voorpos van die Franse Vreemdelegioen, word Teuns Stegmann, 'n lang, blonde Suid-Afrikaner, saam met vier ander legioensoldate, Fritz Mundt (die Duitser), Petacci (die Italianer), Jack Ritchie (die Engelsman), en Podolski (die Pool), gedwing om daagliks sonder klere op die borswering te lê. Hulle protesteer, maar weet nie wat die doel hieragter is nie. Kolonel Le Clerq en kaptein D'Arlan onthul aan hulle 'n geheime, langwerpige houtkis. Dokter Bretan ondersoek die vyf manne en praat oor die verf van hul hare en baarde. Die kolonel onthul daarna 'n geheime Franse wapen, wat nie koeëls skiet nie, maar klein vuurpyle.

Teuns Stegmann speel 'n sentrale rol in die missie, aangesien hy aangestel word as die leier. Hy, saam met sy makkers, word die spilpunt van 'n desperate poging om inligting in te win oor die Doelak volk se militêre voorbereidings. Hulle moet hulle vermom as Arabiese handelaars en met die nuwe wapen as hul paspoort, die Doelak hoofstad, Doetra, infiltrer. Die spanning neem toe soos Teuns worstel met die gevare, veral die vrees om herken te word deur die wrede wit prinses, Brigitte Bonnet. Teuns en sy makkers beleef verskeie terugslae in hul doelwit, soos die verlies van die geheime wapen en 'n onverwagse skermutseling.

Teuns beplan om die vermomming van 'n skaapwagter te gebruik om 'n sjeik se tent binne te gaan en die gesteelde wapen terug te kry. Hy wil ook ontsnap en die Vreemdelegioen gaan waarsku oor die dreigende gevaar wat hulle ontdek het. Sal Teuns, met sy vindingrykheid en met die hulp van sy kamerade, daarin slaag om die gevaarlike missie te voltooi, of sal hulle slagoffers word van die groeiende konflik in die Sahara? 'n Donker geheim, soos 'n slang in die sand, wag om ontbloot te word.

UITTREKSEL

'n Geringe siddering gaan deur Teuns se liggaam toe 'n swaar versierde gordyn net langs die kateder weggeskuif word en die lang slanke vrou met haar koperbruin hare en haar saggroen oë meteens haar verskyning maak en op die troon gaan sit. Dit is nie die eerste maal dat Teuns haar sien nie. Dit is nie die eerste maal dat Teuns Stegmann die onuitspreeklike skoonheid van hierdie Franse vrou aanskou nie. Haar welige hare wat tot laag oor haar skouers hang, glinster en lewe in die sagte lig. Haar boesem is vol, haar hals wit en lokkend en haar hande fyn.

Madame Brigitte Bonnet gaan sit op die troon van die Doelaks en met 'n nuwe bewondering dink Teuns hoe dat dit vir 'n vrou moontlik is, en dit nogal vir 'n vreemde vrou, om vorstin te word oor die Doelaks. Saam met haar het 'n aantal van haar raadgewers binnegekom en hulle gaan staan in 'n halfmaan om haar troon op die kateder.

Teuns trek die huik van sy hoofbedekking verder oor sy gesig, want sy staar met soveel konsentrasie na hom dat hy hom 'n oomblik verbeel dat sy hom herken het. En hy weet dat as sy hom herken, dit fataal sal wees...

Sy maak 'n gebaartjie met haar regterhand sonder om te praat en Teuns voel meteens die oorweldigende gesag aan waaroor die vrou beskik.

“Die vreemdeling uit Casablanca,” kondig die paleiswag aan, “het vir die Doelak-volk 'n nuwe wapen gebring, U Hoogheid,” sê hy vir madame Bonnet. “Hy het gekom om dit aan u te toon.”

“Wat is die aard van die wapen?” vra sy en haar stem is soet en klankvol, maar ook sterk.

17. GASTE VAN DIE DOOD

Hoofstuk 1

GEVAARLIKE SENDING

Fritz Mundt, die groot Duitser van die Franse Vreemdelegioen, draai op sy rug en gee weer sy maag aan die dalende Sahara-son. Vir hom voel dit asof die son al sy rug se vel afgebrand het. Hier op die hoë borswering van die vesting in Dini Salam, die voorste garnisoensdorp van die Legioen, voel dit so warm soos die verderf self. Fritz gluur die wag aan wat by hom verbystap en half spottend na sy kant toe kyk.

“Ek wens ek kan weet wat se dwaasheid dit is om ons elke goddelike dag hier in die verterende son te laat lê en dit nogal sonder ’n draad aan,” protesteer Fritz. Hy sluit sy oë teen die son en hy krap aan sy lang en welige rooi baard. “Ek het nou net mooi genoeg van hierdie gemors gehad,” kondig Fritz aan.

Hier langs hom swaai die klein Petacci, die klein Italianertjie, op sy maag. “Ek sal jou sê, ou Grote,” sê Petacci. “Hulle wil ons seker na die Franse Riviera stuur sodat die mense daar kan sien watter pragtige voorbeelde van manlikheid en liggaamlike krag daar in die Vreemdelegioen is.”

“Nee, ek sal julle sê,” kondig Jack Ritchie, die Engelsman hier van die kant af aan. “Hulle wil ons seker Hollywood toe stuur om in die een of ander rolprent te gaan optree.”

Teuns Stegmann, die lang, blonde Suid-Afrikaner met sy welige bos baard, draai op sy sy en kyk na die potsierlike toneel hier langs hom, na sy paar maats wat almal hier op die planke van die borswering lê met nie ’n draad klere aan nie. “Ek sal julle sê wat die plan is,” sê Teuns. “Die rolprentmense soek seker ’n nuwe Tarzan, nou laat hulle ons hier in die son bruin brand om te sien wie van ons die beste sal lyk.”

“Wat die doel ook al is,” murmureer Podolski, die Pool,” ek wens die

hemel gee hulle wil ons nou sê wat dit is. Van hierdie gelêery in die son sal ons nog almal sonsteek kry. En dit voel vir my asof ek al gaar gebrand is.”

“Die ou Grote het oulik gebrand,” spot Teuns en beduie na Fritz. “Hy lyk nou net soos ’n wynbalie wat jy ligbruin geverf het.”

Fritz Mundt snork net sy afkeuring uit. “Dis ’n dwase, gekke en onnosele affêre,” sê hy. “Vir wat kan hulle nie vir ons sê wat hulle met ons voor het nie?”

“Dalk is dit ’n groot militêre geheim, ou Grote,” sê Petacci. “Dalk wil hulle ons gebruik om die hele Arabiese wêreld te verslaan. Hiervandaan tot in die republiek van kolonel Nasser.”

“Ja,” beaam Jack Ritchie. “Hulle sal ons nie aan die Sahara-son blootstel as hulle nie met ons ’n groot doel het nie.”

“Miskien is ons uitgeknipt om die geskiedenis te verander, ou Grote,” sê Teuns hier van die kant af. “Wie weet, dalk kan ons ’n harde hou slaan vir die Westerse lande.”

“Jul gebabbel maak my siek,” sê Fritz en rol die pruimpie ’n slag in sy kies om.

“Jy lyk al net soos ’n Arabiese sjeik, ou Grote,” kondig Podolski aan en loer onderlangs na die groot Duitser. “As hulle nou jou baard swart verf, dan is jy kant en klaar ’n Arabiese sjeik.”

“Hoe romanties,” piep Petacci met sy fyn stemmetjie. “Dalk kan jy vir jou nog een van die pragtige Arabiese goedjies uitslaan hier in een van die kafees.”

Fritz Mundt lê doodstil en maak asof hy hulle nie hoor nie. En net toe hulle hom verder wil terg, verskyn die ordonnans hier by hulle op die stellasië. “Manskappe Stegmann, Mundt, Podolski, Petacci en Ritchie,” sê die ordonnans, en dit lyk asof hy sy lag nie kan hou nie,” die kolonel wil julle dadelik sien.”

“Dankie vir die heuglike tyding,” sê Fritz vinnig en die volgende oomblik staan hy op sy voete.

Die vyf bruingebrande manne wat nou al hoe lank elke dag ’n rukkie poedelnakend hier op die borswering moes kom lê, net asof hulle op die strand met sonbaddens besig is, draf dankbaar die trap af, gaan trek hulle vinnig in die slaapsaal aan en toe haas hulle hulle na die kantoor van kolonel Le Clerq, bevelvoerder van die garnisoenpos, Dini Salam.

Minder as tien minute daarna staan die vyf manne styf op aandag voor die gryserige man agter die glimmende lessenaar.

“Op rus, *mes amis*,” sê die kolonel. Die manne staan dadelik op rus. En toe kyk hulle almal met belangstelling na die eienaardige, langwerpige liggeel houtkissie op die tafel van kolonel Le Clerq. Hy merk dit op, maar hy sê niks nie. Hy laat hulle ’n hele rukkie na daardie kissie kyk voordat hy weer praat. Hier langs hom sit kaptein D’Arlan. Al twee die offisiere kyk met ’n glimlag van belangstelling en klaarblyklieke tevredenheid na die vyf man hier voor hulle.

Le Clerq leun agteroor in sy draaistoel. Toe trek hy ’n rukkie ingedagte aan die punte van sy snorbaard. “Aha,” sê die kolonel, “ek sien die vyf manskappe het pragtig bruingebrand. Dit is net soos ons dit wil hê. Excellent! Excellent, *mes amis*.”

En toe meteens verskyn die garnisoengeneesheer asof uit die niet hier in die kantoor. Hy is ’n klein blas mannetjie met ’n bleskop en twee vurige ogies. Hy salueer flink en toe kyk hy ook na die vyf wat daar op ’n ry voor die lessenaar staan.

“*Mes amis*,” sê kolonel Le Clerq, “Dit spyt my, maar ek moet julle vra om julle te ontklee. Julle moet alles uittrek. Ek wil julle poedelnakend sien.”

’n Oomblik staar die manne skoon uit die veld geslaan na die bevelvoerende offisier. Toe kyk hulle na kaptein D’Arlan wat uitdrukkingloos daar sit en toe kyk hulle onseker na mekaar. Maar die

volgende oomblik begin hulle onseker hul klere uittrek en toe kolonel Le Clerq hulle maan om gouer te maak, toe laat hulle nie verder op hulle wag nie. In 'n kits staan die vyf poedelnakend daar in die kantoor van die bevelvoerende offisier.

“Wat dink jy, Dr. Bretan?” vra kolonel Le Clerq.

Dr. Bretan kyk aandagtig na die vyf. Bekyk hulle op en af. Stap selfs om hulle, beloer en betrag hulle van kop tot tone. Lig selfs hul arms op en kyk onder hul arms. Ondersoek die binnekant van hul bene.

“Uitstekend,” sê Bretan toe hy klaar is met sy vreemde ondersoek. “Hulle het uitstekend bruingebrand. Eintlik is hulle meer swart as bruin, en dit is wat ons wil hê, nie waar nie, *mon Colonel?*”

“Presies,” antwoord D’Arlan hier van die kant af. “Dit is net wat ons wil hê.”

“Die hare en die baarde is niks,” sê Bretan. “Die sal ek verf soos hulle moet wees. Om hare en baard gitswart te verf, daar is niks aan nie.”

“Skitterend,” roep Le Clerq uit. Toe beduie hy vir die manne om hulle weer aan te trek.

Skoon oorbluf trek hulle hulle weer aan en terwyl hulle wonder wat op aarde hier aan die gang is, loer hulle elke keer steels na daardie langwerpige geel houtkissie daar op die lessenaar. Watter vreemde taak het Le Clerq nou weer vir hulle in die mou?

Le Clerq het uit sy stoel opgestaan en na die muur gestap waar die groot landkaart van die Sahara gebiede teen die muur afgerol hang. Hy staan daar met sy hande agter sy rug en kyk aandagtig na die landkaart. Dan staan en weeg hy sy liggaam op sy tone, dan vat hy aan sy wang, dan trek hy met sy voorvinger 'n rigting op die kaart en dan begin hy sommer doelloos deur die vertrek stap.

Daarna kom die kolonel weer in sy draaistoel sit. “Bretan,” spreek hy die dokter aan,” is jy absoluut seker dat jy hierdie manne se hare en

baard en selfs hul ooghare na behore kan verf? Kan jy dit doen sodat daar nie die allerminste twyfel bestaan nie?”

“Ek is daar heeltemal seker van, *mon Colonel*,” sê Bretan.’

“Wat... wat van hierdie twee met die blou oë?” vra Le Clerq en beduie na Teuns Stegmann en Fritz Mundt.

“Blou oë maak nie verskil nie,” sê Bretan. “Ek het al baie Arabiere gesien met die helderste blou oë wat ’n mens jou kan voorstel. Daarvoor hoef u u nie te bekommer nie, *mon Colonel*. Ek sal selfs die hare onder hul arms verf. Niks sal oor die hoof gesien word nie, *mon officier*. Ons sal die geringste besonderhede in gedagte hou.

“*Merci*, Bretan,” sê die kolonel,” dit sal nou eers al wees.” Bretan salueer en toe stap hy die kantoor uit.

Le Clerq kyk na die vyf manne hier voor hom. Toe steek hy sy hande uit, neem daardie langwerpige kissie en trek dit nader na hom toe.

Maar hy maak dit nie oop nie. Pleks dat hy die houtkissie oopmaak, maak hy ’n gebaartjie met sy hand in die rigting van D’Arlan. “*Capitaine*,” sê Le Clerq vir D’Arlan, “sal jy so goed wees om aan hierdie *legionnaires* te verduidelik wat gaande is.”

D’Arlan staan op en stap ’n draai deur die kantoor. Toe kom staan hy hier by die manne en kyk dringend na hulle. D’Arlan het ’n baie sterk gevoel vir hierdie vyf manskappe. Hulle het al baie gevare saam deurgemaak en meermale as wat hy kan onthou, het hulle saam-saam die dood geproe. Daarom is daar ’n gevoelige uitdrukking in die kaptein se oë toe hy praat. “*Mes amis*,” spreek hy hulle aan. “Julle het seker in die afgelope tyd al baie gewonder waarom julle aan die teistering blootgestel word om in die Sahara son te lê en bruin brand. Ons verstaan dat dit nie ’n maklike taak vir julle was nie. Geen man wil graag aan die son van die Sahara blootgestel word nie. Julle wonder seker ook oor die toneeltjie wat hom nou net hier aangespeel het toe Dr. Bretan julle so ondersoek het. Toe hy gepraat het van die verf van jul hare en jul baarde.

Nou het die tyd aangebreek dat ons julle sal inlig oor wat aan die gang is en wat die bedoeling met julle is.”

D’Arlan kyk na Le Clerq en dit is toe dat Le Clerq daardie kissie oopmaak.

En toe hy daardie deksel terugtrek, is dit asof die vyf manskappe daar hyg van verbasing en opwinding.

In daardie langwerpige geelhoutkissie lê die pragtigste en treffendste wapen wat hulle seker nog aanskou het. Dit glinster dreigend daar waar dit lê en vergeleke met die Lebel gewere waaraan hulle gewoond is en selfs met die moderne ligte masjiengewere wat hulle partykeer hanteer, lyk hierdie wapentjie met sy kort snoetjie soos ’n baba onder die skietgoed.

Hulle kan wel aflei dat dit ’n soort geweer moet wees, want dit het ’n kort loop en agter het dit iets wat lyk soos ’n kolf. Maar dit is die vreemdste skietding wat hulle nog aanskou het.

Le Clerq glimlag toe hy hul verbasing sien. Hy tel die eenaardige geweertjie uit die kissie en hou dit in sy hande. Dit glinster daar, dit lyk so manhaftig en dit is asof ’n verdoemende dood in daardie kortsnoetige wapentjie skuil.

“*Legionnaire Stegmann*,” sê Le Clerq, “het jy al in jou lewe so ’n wapen gesien?”

“Nog nooit nie, *mon Colonel*,” sê Teuns en sy gesig is die ene belangstelling.

“En julle kêrels?” vra Le Clerq vir die ander manne.

Hulle skud almal hul koppe. Nog nie een van hulle het so ’n wapen in sy lewe gesien nie.

“Ek het gedink dat nie een van julle dit al gesien het nie,” sê Le Clerq. “Hierdie is omtrent die modernste stukkie vuurwapen wat daar is. Dit is ’n Franse produk, *mes amis*, en dit is geheim. Dit is aan ons gestuur

vir inspeksie. Ons moet sê wat ons daarvan dink. *Capitaine* D’Arlan en ek het ’n paar dae gelede hiermee proewe ver in die woestyn gedoen en die resultate was eenvoudig verbasend. Hierdie wapen,” sê Le Clerq, “vuur nie koeëls af nie. Dit vuur klein vuurpyle af wat dodelike verwoesting kan saai. Die uitwerking van een van hierdie vuurpyle staan gelyk aan die uitwerking van so omtrent tien handgranate wat gelyktydig gegooi word. Dit is ’n dodelike wapen, *mes amis*.”

Le Clerq lê die geweertjie terug in die kassie en toe maak hy weer ’n gebaartjie teenoor D’Arlan. Die kaptein praat verder. Daar is erns in sy oë toe hy die paar Legioenmanne aanspreek. “Legioennaires,” sê D’Arlan, “na aanleiding van hierdie wapentjie moet julle vyf seker die belangrikste sending onderneem wat julle nog ooit onderneem het vandat julle in die Vreemdelegioen is. Ons het julle vyf gekies omdat ons weet dat julle trou genoeg aan mekaar is om vir mekaar te sterf. Ons het julle gekies omdat ons weet dat jul lojaliteit aan die Vreemdelegioen nie oortref kan word nie. Ons het julle gekies omdat julle onverskrokke is, omdat julle dikwels as ’n eenheid opgetree het en omdat ons julle beskou as die vyf vindingrykste manskappe in die hele garnisoen van Dini Salam. Ons het julle in die son laat bruin brand omdat ons hierdie keer met julle ’n baie bepaalde en spesifieke doel het.”

Die vyf manne luister woordeloos na D’Arlan. In sy gemoed wonder elkeen wat die volgende gaan wees wat hy hulle gaan meedeel. Wat se sending is hierdie waarop hulle vyf nou moet gestuur word?

D’Arlan swyg ’n rukkie en kyk baie dringend na die vyf mans. Eers na Teuns Stegmann, toe na Fritz Mundt, toe na Podolski en daarna na Jack Ritchie en Petacci. Dit is asof D’Arlan huiwer voordat hy die volgende woorde uitspreek. “En daar is nog veral ’n baie belangrike rede waarom ons julle gekies het, *mes amis*,” sê die kaptein, “En dit is omdat julle vertrouwd is met die hoofstad van die Doelaks, Doetra.”

D’Arlan se laaste woorde ruk deur die manne. Hulle kan die verbasing en skok op hul gesigte nie verberg nie.